

KÚRIA

Bfv.II.436/2013/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. év október hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hamis tanúzás büntette miatt I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt által - védője útján - benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 7.B.II.1771/2008/35. számú, illetőleg a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 27.Bf.II.5561/2010/14. számú ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2009. október 1. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 7.B.II.1771/2008/35. számú ítéletében hét terhelt ügyét bírálta el. Közülük a felülvizsgálati indítvánnyal érintett II. rendű terhelt bűnösségét 2 rb. bűnsegédként elkövetett hamis tanúzás büntetében [Btk. 238. § (1) bekezdés, (4) bekezdés I. tétele] állapította meg, és ezért őt halmazati büntetésül 350 napi tétel, napi tételenként 800 forint, összegében 280.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Az ügyész által a II. rendű terhelt terhére, valamint a terhelt és védője által felmentésért bejelentett fellebbezés alapján másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 2010. október 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott 27.Bf.II.5561/2010/14. számú ítéletével a kerületi bíróság ítéletét II. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta azzal, hogy a terheltet további 1 rb. felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntette [Btk. 238. § (1) bekezdés, (4) bekezdés I. fordulat] miatt emelt vád alól felmentettnek tekintette.

A jogerős ítélet tényállásának a II. rendű terheltet érintő részének lényege az alábbiakban foglalható össze:

A jelen ügy I. rendű terheltjét a Fővárosi Bíróság a 2008. február 15. napján kihirdetett - és a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.153/2008/12. számú ítélete folytán 2008. október 29. napján jogerőre emelkedett - 18.B.482/2006/42. számú ítéletével 7 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette, 7 rb. banktitok megsértésének büntette és 7 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A terhelt elítélésének alapját az képezte, hogy 2003 márciusától 2004 márciusáig a Bank Rt. fiókjának account managereként egyes számlákhoz kapcsolódó olyan adatokat szolgáltatott ki az eljárás során ismeretlenül maradt társainak, akik e számlákról jogtalanul átutalásokat tudtak indítani.

I. rendű terhelt abban az ügyben 2004. május 20. napjától előzetes fogvatartásban volt. Védelmét a 2004. május 22-én adott meghatalmazás alapján a jelen ügy II. rendű terheltje látta el a védelemből 2006. július 10. napján történt kizárásáig.

A II. rendű terhelt helyetteseként esetenként - a jelen ügy VII. rendű terheltje - járt el. Ő 2002 decemberétől 2005. június 30-áig az ügyvédi iroda ügyvédjelöltje volt. (A VII. rendű terhelttel szemben indított eljárás a másodfokú eljárásban - halála miatt - megszüntetésre került.)

Az ellene indított másik ügyében I. rendű terhelt 2004. május 20-án (tehát az őrizetbe vétele napján és kettő nappal a II. rendű terheltnek adott meghatalmazás kelte előtt) olyan tartalmú vallomást tett, hogy az általa szolgáltatott banki adatokat külföldi személyek fenyegetésének a hatására adta ki részükre és anyagi ellenszolgáltatást ezért nem kapott. A bankszámlájára befizetett 12.500.000 forint eredetéről a 2004. július 18-án történt folytatólagos gyanúsítottkénti kihallgatásán úgy nyilatkozott, hogy azt egy megnevezni nem kívánt ismerőse bízta rá azzal, hogy helyezze el a számláján.

A II. rendű terhelt a 2004. június 4. napján tartott ügyvédi beszélőn közölte az I. rendű terhelttel, hogy korábban tett vallomása nem lesz elegendő, ezért kellene keresni bizonyos embereket, akik az abban foglaltakat alátámaszthatják. Az ügyből úgy tud kijönni legjobban, ha talál ilyen embereket. A II. rendű terhelt tisztában volt azzal, hogy I. rendű terheltnek a fegyveres fenyegetésre vonatkozó kijelentései nem valósak. A II. rendű terhelt tanácsolta továbbá, hogy I. rendű terhelt a IV. rendű terheltet jelölje meg 10.000.000 forint kölcsönadójaként, így azt a pénzt az eljárás alól ki lehet vonni.

Annak tanúvallomásokkal történő igazolását, hogy a bűncselekmény

elkövetésére fenyegetések hatására került sor és az eljárás során lefoglalt pénzösszeg nem a bűncselekmények elkövetéséből származik, az I. rendű terhelt a II. és VII. rendű terhelt tanácsai alapján a III. rendű terhelten keresztül szervezte meg, részben a II. és VII. rendű terheltek által, részben pedig ismeretlen módon a III. rendű terhelthez juttatott leveleken keresztül. A tényállás részletezi a III. rendű terhelthez kijuttatott levelek tartalmát, a III. rendű, továbbá a IV. rendű és az V. rendű terheltek hamis tartalmú tanúvallomása megszervezésének és megtételének körülményeit. A tényállás szerint a II. rendű terhelt tájékoztatta az I. rendű terhelteket arról is, hogy az V. rendű és a IV. rendű terhelt a tanúskodást vállalta.

II. rendű terhelt az I. rendű terhelt 2004. szeptember 15-ei folytatódó kihallgatásán jelen volt. Azt követően indítványozta IV. rendű és V. rendű terhelt tanúkenti kihallgatását, majd e tanúk meghallgatásán részt is vett. Ugyancsak jelen volt III. rendű terhelt tanúkenti kihallgatásán is.

A II. rendű terhelt mindezen tevékenységét a kerületi bíróság akként összegezte, hogy aktívan részt vett az I. rendű terhelt védekezésének megfelelő, azt alátámasztó történet kidolgozásában. A III. rendű terheltek írt levelek - amelyekben I. rendű terhelt a hamis tartalmú tanúvallomások megszervezésére adott iránymutatást - a II. rendű terhelt tudtával íródtak, és azokat részben a II. rendű terhelt juttatta el a III. rendű terhelthez.

A másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság ítéletében az elsőfokú bíróság ténymegállapító és a II. rendű terhelt cselekményének jogi értékelését elvégző tevékenységével egyetértett. Külön is kiemelte, hogy a körülményekből következően II. rendű terhelt tudta és átlátta a történet lényegét, valamint annak következményeit. Ezért az első fokú ítélet jogi indokolásának kiegészítése mellett a terhelt érdekében bejelentett fellebbezéseknek nem adott helyt.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen meghatalmazott védője útján II. rendű terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja alapján arra hivatkozással, hogy a jogerős ítélet tényállásának leíró része a terhelthez vonatkozóan tényállásszerű elkövetési magatartást nem tartalmaz, ezért a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor. Erre figyelemmel elsődlegesen a jogerős határozat megváltoztatásával a terhelt felmentését, másodlagosan a jogerős határozat hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Az indítvány - amellyel, hogy esetenként a jogerős határozat egyes ténymegállapításait is vitatja - arra hivatkozik, hogy II. rendű

terhelt az alapügyben mint ügyvéd, I. rendű terhelt védőjeként járt el. E minőségéből eredő - törvényen alapuló - jogosítványait az eljárása során nem lépte túl.

Az indítvány szerint nem bűncselekmény, ha egy ügyben eljáró védő bár tudja, hogy védencének előadása nem valós, ennek ellenére őt védői tanácsokkal látja el, védekezését segíti, tanúk meghallgatására tesz indítványt, a tanúkihallgatásokon védőként jelen van. Mindezen tevékenységek bűncselekmény elkövetéséhez nyújtott segítségként nem értékelhetők. Az ítélet pontosan nem is jelöli meg, hogy a bíróság a terhelt mely magatartását értékelte a hamis tanúzáshoz nyújtott bűnsegélyként. (Megjegyzendő, hogy a felülvizsgálati indítvány a terheltnek az ítéletben felemlített tevékenységei között nem tér ki a III. rendű terheltet a hamis tanúzások megszervezésére felkérő I. rendű terhelti leveleknek a büntetés-végrehajtási intézetből a III. rendű terhelthez történő kijuttatására.)

A Legfőbb Ügyészség a BF.830/2013/1-I. számú átiratában a terhelt felülvizsgálati indítványát a törvényben kizártnak jelölte meg arra hivatkozással, hogy a felülvizsgálati indítvány a tényállást támadja. Ezen túlmenően a büntetőeljárási törvény egyes rendelkezéseinek a felhívásával idézi, összegzi a tényállásban rögzítetteket, és arra a megállapításra jut, hogy az ott írtak a terhelt részesi minőségének megállapítását megalapozzák. Erre tekintettel a terhelt indítványának tanácsülésen történő elutasítását indítványozta.

A Kúria a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen a védő a felülvizsgálati indítványt változatlan tartalommal fenntartotta és indokolta. A Legfőbb Ügyészség átiratában foglaltakkal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a felülvizsgálati indítvány nem a felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállást támadja, hanem azt kifogásolja, hogy az ítélet nem rögzíti, a terhelt mely magatartásával valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. Álláspontja szerint bűncselekmény elkövetése egyetlen rögzített terhelti magatartás-részlet tekintetében sem állapítható meg. A védő a levelek kijuttatása kapcsán sem látott az irányadó tényállásban rögzített olyan konkrét körülményt, amely ellentétes következtetés levonására adhatna alapot. Minderre tekintettel elsődlegesen a terhelt felmentését, másodsorban a jogerős határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

A legfőbb ügyész képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta. Az indítványt az irányadó tényállás támadására figyelemmel továbbra is törvényben kizártnak, a jogerős döntés érdemi felülvizsgálata esetén pedig

alaptalannak tartotta. A terhelt bűnösségének megállapítása, a cselekmény minősítése és a kiszabott büntetés egyaránt törvényes, és hivatalból vizsgálándó ún. abszolút eljárási szabálysértést sem észlelt, ezért a megtámadott határozat hatályában fenntartására tett indítványt.

III. A Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt egyéb eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bekezdések] bírálta felül. Ennek során a felülvizsgálati indítványt alaptalannak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

Tekintettel arra, hogy a Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint a felülvizsgálati indítvány kizárólag a tényállást, a bizonyítékok mérlegelését támadja, s ezért annak alapján érdemi felülvizsgálatnak nincs helye, a Kúriának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a terhelt hivatkozott-e törvényes felülvizsgálati okra vagy sem.

E Kúria a kérdést igenlően döntötte el. A Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak van helye, ha terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

A felülvizsgálati indítványnak az a megállapítása, mely szerint a jogerős ítéletben rögzített tényállás egyetlen olyan terhelti magatartást sem tartalmaz, amely a terhelt bűnösségének a megállapítását eredményezheti, kétségtelenül ebben a körben értékelhető. Bárki bűnösségének a megállapítására csak tényállásszerű magatartás megvalósítása esetén van lehetőség. Az ennek hiányára utalás olyan anyagi jogi szabálysértésre hivatkozás, amely a bűnösség téves megállapításának képezheti alapját, és ekként a felülvizsgálati eljárásban vizsgálándó. A Kúria ezért a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot érdemben bírálta felül. Ennek során a Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontjában felsorolt, hivatalból vizsgálándó, a Be. 373. § (1) bekezdés I. b), c) pontjában, illetve II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértést nem észlelt.

A Kúria a terhelt felülvizsgálati indítványát alaptalannak találta.

Abból indult ki, hogy Be. 423. §-ának (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozatban megállapított tényállás nem támadható. Erre

tekintettel a Kúria a Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti jogkérdést szigorúan a jogerős határozatban megállapított tények alapján vizsgálta. Ennek során nem vehetett figyelembe egyetlen olyan hivatkozást sem, amely e tényeket vitatta, a tények megállapításához vezető utat, a bizonyítási eljárás mikénti lefolytatását és a bizonyítékok mikénti értékelését kifogásolta.

A Kúria jogi értékelésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásnak az ítélet 7. oldalának 3. bekezdésében rögzített részletei voltak meghatározóak. Ezzel kapcsolatban a Kúria előljáróban leszögezi, hogy annak szövege nem kellő gondossággal szerkesztett. Esetenként figyelem kívül hagyja e magyar nyelv elemi szabályait, és nem áll a magyar nyelv szabályainak megfelelő teljes mondatokból. Ennek ellenére - összevetve az ítélet egyéb helyein tett megállapításokkal is - a Kúria által a tényállás rövid összefoglalásaként rögzítettek ítéleti megállapítása egyértelmű. Nem vonja ezt kétségbe a felülvizsgálati indítvány sem. A terhelt és védője is kitér arra - talán nem véletlenül, legkevesbé a levelek kijuttatásával kapcsolatban -, hogy álláspontjuk szerint az egyes részmozzanatok miért nem értékelhetők bűncselekményként.

Kétségtelenül van alapja annak a védelmi észrevételnek, hogy a jogerős határozat nem rögzíti egyértelműen II. rendű terheltnek az eseményekben játszott szerepét és azt, hogy cselekményét mely mozzanataiban értékeli bűncselekményként. Az egyébként színvonalas indokolással ellátott másodfokú ítélet sem tér ki arra, hogy a II. rendű terhelt büntetőügyben védőként járt el, és e tisztséghez olyan jogosítványok kapcsolódnak, amelyek tevékenységének egyedi megítélését teszik szükségessé.

A Kúria maga is rendkívül lényeges kérdésnek tekinti, miként lehet megvonni a védő büntetőeljárásbeli közreműködésének a kereteit. Azt, hogy a terhelt védelmében mit tehet meg törvényesen a jogosítványjaiból fakadóan, és melyek azok a határok, amelyeket már nem léphet át büntetőjogi következmények nélkül. A kérdés megválaszolása egyúttal közvetlenül kapcsolódik annak meghatározásához is, miként vonjuk meg a büntető eljárás alá vont személy, azaz a terhelt alapvető jogának, a védekezéshez való jogának a kereteit.

A büntetőeljárásban a védő önálló szereplő. Funkciójának érvényesülése az igazságszolgáltatás rendeltetésszerű működésének és egyben a védelemhez való jog érvényesülésének nélkülözhetetlen előfeltétele. A bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság pedig köteles biztosítani, hogy az, akivel szemben a büntetőeljárást folytatják, a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározott módon védekezhessék [lásd Be. 5. § (3) bekezdésének 2. mondata].

Magyarország Alaptörvénye kimondja, hogy a büntetőeljárás alá vont

személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez és a védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt [lásd XXVIII. cikk (3) bekezdésében].

Az Alaptörvényben biztosított alapjogok kereteit egyéb törvények vonják meg. A védelem jogához kapcsolódóan e körben a büntetőeljárásról szóló törvény rendelkezései az irányadók. A Be. az V. Fejezetében a büntetőeljárásban résztvevő személyek között határozza meg a védő jogait és kötelességeit, vonja meg tevékenysége határait, ami egyben a terhelt védőként kifejtett jogosultságaira is értelemszerűen kihat. A Be. 50. §-ának (1) bekezdése értelmében a védő köteles

- a) a terhelttel a kapcsolatot késedelem nélkül felvenni,
- b) a terhelt érdekében minden törvényes védekezési eszközt és módot kellő időben felhasználni,
- c) a terheltet a védekezés törvényes eszközeiről felvilágosítani, a jogairól tájékoztatni,
- d) a terheltet mentő, illetőleg a felelősségét enyhítő tények felderítését szorgalmazni,
- e) akadályoztatása esetén - előre nem ismert elháríthatatlan akadály felmerülése kivételével - helyettesítéséről gondoskodni, amennyiben az eljárási cselekményen védő részvétele kötelező,
- f) az akadályoztatás tényéről - ha ez lehetséges - az eljárást folytató bíróságot, ügyészt, illetőleg nyomozó hatóságot az eljárási cselekmény megkezdése előtt értesíteni, amennyiben az eljárási cselekményen védő részvétele kötelező és előre nem ismert elháríthatatlan akadály miatt helyettesítéséről nem tud gondoskodni.

Az 50. § (2) bekezdése értelmében a védő a védelem érdekében az ügyben tájékozódhat, a jogszabályokban biztosított lehetőségek és feltételek keretei között adatokat szerezhet be és gyűjthet. A (3) bekezdés szerint a terhelt jogait a védője külön is gyakorolhatja, kivéve azokat, amelyek értelemszerűen kizárólag a terheltet illetik.

A büntetőügy terheltjének nincs igazmondási kötelezettsége. A védelem joga valamennyi büntetőeljárás alá vont személyt megillet, így helytálló a II. rendű terhelt védőjének az az érvelése, amely szerint a védő nem valósít meg bűncselekményt azzal, ha tudja, hogy védencének előadása nem valós, ennek ellenére védekezéséhez segítséget nyújt.

A terhelt törvényes védekezésének korlátja, hogy azzal bűncselekményt nem követhet el; mást bűncselekmény elkövetésével nem vádolhat, mást bűncselekmény elkövetésére nem bujthat fel. Ezek a korlátok a védő feladatellátása során is fennállnak. A Be. 50. § (1) bekezdése b) és c) pontjának megfogalmazása sem hagy kétséget afelől, hogy a törvényes védekezési eszközök és módok igénybe

vételére jogosítja és kötelezi a védőt.

Mivel a büntetőügy terheltje újabb (tehát az ellene indított eljárás tárgyát képező cselekménytől eltérő) bűncselekményt nem követhet el, ilyen bűncselekmény elkövetéséhez a védő sem nyújthat segítséget. Mindez a védekezés jogának és védelemnek egyaránt a korlátját jelenti.

A védőnek a törvényből fakadó kötelessége, hogy vizsgálja védelem előadásának valós vagy valótlan voltát, ugyanakkor a terhelt védekezéséhez kötve van, és ahhoz a törvényes keretek között minden támogatást meg is kell adnia.

Ezen szempontokat szem előtt tartva vizsgálta a Kúria II. rendű terhelt tényállásban rögzített teljes tevékenységét és foglalt állást abban a kérdésben, hogy az irányadó tényállás alapján bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megtartásával vagy megsértésével került-e sor.

A terhelt tevékenységének megítélése körében jelentős tevékenységsor első jelentős mozzanata I. rendű terheltnek az első meghallgatásakor, 2004. május 20-án (az őrizetbe vétele napján) előadott védekezése. E védekezés alátámasztására szolgáltak ugyanis azok az utóbb előadott hamis tanúvallomások, amelyek a jelen eljárás tárgyát képezték.

Az I. rendű terhelt első vallomástételének időpontjában a II. rendű terhelt az I. rendű terhelt védelmét még nem látta el. Kapcsolatukra a bíróságok a védői meghatalmazását megelőző időszakra semmilyen megállapítást nem tettek. Az ügyvéd meghatalmazására két nappal később, 2004. május 22-én került sor. Ezen időpontok egybevetéséből az következik, hogy az I. rendű terhelt a védekezésének lényegét a II. rendű terhelttől függetlenül alakította ki. Utóbb adott ügyvédi, védői tanácsaival a II. rendű terhelt e védekezési stratégia sikerességét igyekezett előmozdítani. Ennek igazolásában segédkezett, ezt támogatta, ennek elfogadtatása érdekében nyújtott felvilágosítást I. rendű terheltnek.

A védői jogok gyakorlásaként értékelendő a II. rendű terheltnek az a tájékoztatása, hogy az I. rendű terhelt védekezése önmagában nem lesz elegendő. Sikerre csak abban az esetben vezethet, ha azt egyéb bizonyítékok is alátámasztják. Teljes mértékben reálisnak tűnhet a védőnek az a feltételezése, hogy I. rendű terhelt úgy tud eredményesen védekezni (azaz úgy tud az ügyből legjobban kijönni), ha talál a vallomását alátámasztó embereket. A védőnek ez a felvilágosítása, ez a tanácsa, tippje - a védekezés valótlanságának ismeretében - ugyan már a törvényesség határait feszegeti, de a Kúria álláspontja szerint önmagában még nem alkalmas bűncselekmény

elkövetésének megállapítására.

A továbbiakban II. rendű terhelt védőkénti részvételét az egyes eljárási cselekményeken, az ítéletben részletezett bizonyítási indítványait, valamint szóban kifejtett védői közreműködését - melyeket ugyancsak rögzítettek a bíróságok az ítélet tényállásában - a Kúria ugyancsak az I. rendű terhelt védekezésének törvényes keretek közötti támogatásaként értékelte.

Meghaladta viszont már a törvényes védelem határait és bűncselekményt valósított meg a II. rendű terhelt azzal a fizikai közreműködésével, hogy bár tudta, hogy az I. rendű terhelt több személyt is védekezése valótlan tartalmú tanúvallomásokkal történő alátámasztására igyekezett más személyeken keresztül rábírní, részt vett és segítséget nyújtott annak megszervezésében, amikor védeence erre irányuló egyes leveleit - azok tartalmának ismeretében - a további szervezést biztosító - jelen ügy III. rendű terheltjéhez - a büntetés-végrehajtási intézetből kijuttatta. A II. rendű terhelt ekkor kétségtelenül a törvényes védelem biztosításán túlmenő és a védő fentebb már ismertetett törvényi kötelezettségeit sértő magatartást tanúsított. Ezzel I. rendű terheltnek újabb bűncselekménye elkövetéséhez fizikális segítséget nyújtott.

Erre figyelemmel foglalt állást a Kúria akként, hogy II. rendű terhelt bűnösségének a megállapítása és cselekményének jogi értékelése összhangban áll a büntető anyagi jog szabályaival, és ezért állította felülvizsgálati indítványában alaptalanul a védő, hogy a tényállás egyetlen mozzanata sem szolgáltat alapot az I. r. terhelt bűnösségének a megállapítására.

Nem értett egyet e körben a Kúria a védőnek azzal a felvetésével sem, hogy a tényállás nem kellően konkrét. Az eljáró bíróság valóban nem tudta egyértelmű pontossággal meghatározni, hogy az eljárás során lefoglalt levelek közül pontosan hányat és melyeket juttatta ki a II. rendű terhelt, de a vázolt körülmények között - I. rendű terhelt védekezésének teljes tisztánlátása mellett - ennek II. rendű terhelt bűnösségének megállapítása körében nincs is jelentősége.

A kifejtettek alapján a Kúria a II. rendű terhelt érdekében benyújtott felülvizsgálati indítványt alaptalannak találta, ezért annak nem adott helyt, és a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot - a Be. 426. §-a alapján - hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb

felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival, azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2013. október 3.

Dr. Molnár Gábor Miklós s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Sándor s.k. előadó bíró, Dr. Krecsik Eldoróda s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

*bírósági ügyintéző
NYM*